

TO TELEYTAIO TPAFOYAI TOY BIZYHNIOY

(Ἐγράφη εἰς τὰ τελευταῖα χρόνια
τῆς ζωῆς τοῦ Βιζυηνοῦ, ὅταν ὁ
ποιητὴς εἶχε τραλλαθῇ, καὶ εἶχεν
ἐγκλεισθῇ εἰς τὸ Φρενοκομεῖον).

Μεσ' τὰ στήθη ἡ συμφορὰ
σὰν τὸ κῦμα πλημμυγεῖ.
Σέρνω τὸ βαρὺ μου βῆμα
σ' ἕνα μνη̃μα!

Σὰ μ' ἀσπάζηκε ἡ χαρά,
 πού εὐχαριστοῦμαι μὴ φορὰ,
 ἔτσι εἰς μὲν ὥρα...
 μέσ' ο' αὐτὴ τῇ χώρᾳ
 ὅλα ἀλλέξαν τῶρ!
 Κι' ἀπὸ τότε πού θρηνώ,
 τότε ξανθοὶ μὴ γαλιῶ
 κ' ἐπουράνιο φῶς μου,
 μετεβλήθη ἐντός μου
 δ' ἀνθρώπου τοῦ πόθου.

Γεώργιος Βαζυμπός

Η ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ

ne,

AC

ους.
ανδρ

ΔΕΣ

Δὲς πῶς κλίνει στὰ νερά
τ' ἀποσυροῦ χλωμό φεγγάρι
κι ὅτ' ἐπὶ τὸ κύμα λαχταρᾷ
ἓνα φίλημα νὰ πάσῃ.
Δὲς τὸ κύμα στὸ γιᾶλο
τ' ἀκρογιάλι πῶς χαϊδεύει

καὶ τροβᾷλλει σιγητὸ
 καὶ ἓνα φέλημα γυροῦσι.
 Δὲς ἀπὸ τὴν ἀμμουδιὰ
 πῶς ἐκίνησε τ' ἀνέμι
 καὶ σαλεύει τὰ χλαδιά
 καὶ αἰλάκια τοῦ προσώπου

Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

TA ANGH

Τάχω τηρήσῃ στή θωριά τους
Μὲ τὰ γλυκὰ φιλήματα μου.
Τώρα μοῦ πίνουν γὰρ δροσιά τους
Τὰ ἀφθονὰ τὰ δάκρυά μου.

“Όταν στεγνώνουνε κ’ ἐκεῖνα
Τότε θὰ ταῦθουν μαλαμένα·
Τότε τὰ ρόδα καὶ τὰ κρίνα
Θὲ τὰ τὰ θάψουνε μὲ μίνα!

Τ' ἄνθη πού μ' ἔχεις χαρισμένα
δὲν ἐμαράθησαν ἰσχύρη,
Ἦσαν πιστότερά ἀπὸ σένα
καὶ ἀπὸ τὴν ἄστατη σου γνώμη.

Τὰ χωρηρήσῃ σὴ θωριά τους
 μέ τὰ γλυκὰ φιλήματά μου
 τῶρα μοῦ πίνουν γιὰ δροσιά τους
 τὰ ἀφθονα τὰ δάκρυα μου.

Ὅταν στρέψουνε κ' ἐκείνα
τότε θὰ τάβρουν μαγαμένα
τότε τὰ ρόδα καὶ τὰ κήνα
θὲ νὰ τὰ θάψουνε μ' ἐμένα !

Γ. BIZYHNOS

Ἡ Ἀνεμώνη.

Ένας βράχος στὰ βουνὰ
συλλογίζεται μοναχός του.

Ἔνα ρυάνι ποῦ περναῖ,
καὶ τραγουδᾷ ἑμπρός του.

Μία ἀνεμώνη, ποῦ ἀνθεῖ
ἀπ' τὸν βράχο βλαστημένη,
νὰ νοήσῃ προσπαθῇ
τὸ τραγοῦδι τί σημαίνει.

Κ' ὅλο σκύπτει πὶὸ πολὺν
μακρυνὰ π' τὸ στήριγμά της :
Τ' τραγοῦδι· νὰ λαλῇ
ὁ τρεχάμενος διαβάτης :

Τραγουδᾷ γὰρ μιὰ γκαλιὰ
ποῦ μὲ πόθον ἀνοιγμένη,
ὅς τι χρυσὴν ἀκρογιαλιὰ
ἴμῳα νύκτα τὸν προσμένει.

Ἐχ, κ² αἰ ἡμουν, λέγει, ἐγὼ
 'κρίνη ποῦ θὰ τ' ἀγκαλιάσῃ!
 Καὶ τὸ ρεῦμα τὸ γοργὸ
 σκύφῃ· ἡ δὺςτυχη γὰ φθάσῃ.

Μὰ σὰν ἔσκυβ' ἔτσι δὰ
τὸ νερὸ με τὴν ὁρμή του,
τὰ φυλλάκια τῆς μαδᾶ
τὰ κατρακυλᾷ μαζὺ του !

Τώρα στέκει μαθητὴν
 μὲ τὰ δάκρυα 'στὸ μάτι—
 Διαιτέ, ἄχ ! διαιτέ
 • ἀγαπήσ' ἕνα διαβάτη :

Γ. Μ. Βιζυηνός.

Η ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΘΑΪΨΙΣ

Πως; κερρίβ την όλην μου χαρά,
 ο φίλος μου ποτέ δεν θά μου πούνε
 τάν τραγουδιόν μου και γοργά φτερά
 στις συνορφίες μας την σκορπούνε
 ανόδατη και καθαρή. *Αποστολή*
 Άλλά την όλην, όπου πλημυροί
 εις της καρδίας μου εά βάθη *κτ.*
 κεναις, κεναις δεν θίς την μάθη.
 Δεν εις' ο κόσμος όλος άπαθης
 Τ' όμολογώ αύτό πρός έπαινόν του
 Μά έχει τόσας θλίψεις ο καθείς
 που μόλις και τον έαυτόν του
 άδιάζει να παρηγορή.

Γ. ΒΙΖΥΗΝΑΣ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

—Τὸν εἶδες μὲ τὰ μάτια σου, γιὰγιά, τὸν Βασιλέα,
ἢ μήπως καὶ σὲ 'φάνηκε, σὺν δνειρο, νὰ 'ποῦμε,
σὺν παραινῇ τάχα;
—Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, ὥσάν καὶ σένα νέα,
τὰ νὰ γενῶ 'κατὸ χρόνῳ, κα' ἀκόμα τὸ θυμοῦμαι,
σὺν νῦταν χθὲς μονάχα.

Στὴν Πόλι, στὴν Χρυσόπορτα, στὸν πύργον ἀπὸ κάτω,
ἐν' ἑνα σπύλαο πλατὺ, 'στρωμένο σὺν παλάτι,
σὺν ἁγίῳ παρῳαλλῇ.
Κανένας Τούρκος δὲν 'μπορεῖ νὰ κρατηθῇ κοντὰ του,
κανεῖς τῆς σιδερόπορτας ναύῃ τὸ μονοπάτι,
νὰ πᾶ νὰ τὸ μνησίῃ.

Μόνον κανένας Χριστιανὸς, κανένας ποὺ τὸ 'ξέρει,
τερν' ἀπ' αὐτοῦ κρυφά-κρυφὰ καὶ τὸν σταυρὸ του κάνει
μὲ φόβο καὶ μ' ἐλπίδα.
'Εταί κα' ἐγώ, βαστοῦμένη στὸ πατρικὸ μου χέρι,
ἐπῆγα καὶ 'προσκύνησα. Καὶ ἐδ' αὐτοῦ μ' ἐφάνη—
'Οχι μ' ἐφάνη! Εἶδα:

Μέσ' στὸ σκοτάδι τὸ βαθὺ ἐν' ἄστρο, σὺν λυχναρί.
σὺν μία φλόγα μυστικῇ, ἀπ' τὸν Θεὸ ἀναμμένη,
γαλάζια λάμψη χύνει
καὶ φέγγει τὴν λεινόχλωμη τοῦ Βασιλέως χάρι,
τοῦ μὲ κλεισμένα βλέφαρα ἐξαπλοκίενος μένει
στὴν ἀργυρῇ του κλίνη.

—'Απέθανε γιὰγιά;—Ποτέ, παιδάκι μου! Κοιμάται!
Στὰ στήθη του ὁ Σταυραετός, στὰ πόδια του προβάλλει
διέφυγο 'Ξαφτερό!

ἐπάν' ἀπ' τὸ κεφάλι του, ἡ ἀσπίδα παραστέκει
κα' ἐκεῖ ποὺ τὸ χρυσόπλεκτο, τὸ ψηφωτὸ ζωνάρι
τὴν μέση του κατέχει,
σὺν ἀστρατὴ 'π' ἀπέμεινε χωρὶς ἀστροπελέκι,
ζερβιά ὡς κατὰ κράμα τ' ἀπτοφαιροῦθηκαί—
μὴν σπᾶν δὲν ἔχει.

—Γιὰτί, γιὰγιά; Ποῦ εἶναι τοι;—Βαμμένο μέσ' στὸ αἷμα,
ἀκόμα ὡς τώρα 'δρίσκεται σ' ἐνὸς ἀγγέλου χέρι,
στὸν οὐρανὸν ἐπάνου....

'Ητανε τότε ποὺ ἡ Τουρκία τὴν Πόλιν ἐπολέμα.
Μέσα μιά φούχτα ἐλευθεροί, ἀπ' ἔξω μύριο ἀσκέρι
οἱ σκλάβοι τοῦ Σουλτάνου.

Κι' ὁ Μωχαμέτ ὁ ἴδιος του πᾶ στ' ἄγριό του ἀπὶ
—Δὲς μου τῆς Πόλης τὰ κλειδιά! τοῦ Κωνσταντίνου
κράζει,

καὶ τὸ σπαθὶ σου δὲς μου!
—'Ελα καὶ πάρε' τα! λέγει αὐτὸς τοῦ Τούρκου τοῦ μου-
χτάτη,
ἐγὼ δὲν δίνω τίποτε! Τίποτ' ἐνὸςφ δράζει
μιά στάλα γαῖμα ἐντός μου!—

Κ' ἐπρόβαλαν τὰ λάβαρα, κα' ἀρχίνησεν ἡ μάχη!
Σαράντα 'μέρες πολεμοῦν, σαράντα 'μερονύχτια
χτυπιῶνται καὶ χτυποῦνε,
οἱ Τούρκοι σὺν τὰ κήματα κα' οἱ χριστιανοὶ σὺν δράχοι,
κα' οὔτε τῶν Φράγκων προδοσίς, οὔτε τῶν φλόγων
δίχτυα

τὸν Βασιλέα σιοῦνε.

ΤΑ ΑΝΘΡΩ

Τ' ἀνθὴ ποὺ μούχεις χαρισμένα
δὲν ἐμαράθησαν ἀκόμη
ἦσαν πιστότερα ἀπὸ σένα
κα' ἀπὸ τὴν ἀσπρῇ σου γλώσσῃ.
Τάχω τηρήσῃ σὴν δοσιὰ τοῦ
μὲ τὰ γλῶσά φέμματα μου,
τώρα μοῦ πίνουσι γιὰ δοσιὰ τους
τὰ ἀφθονὰ τὰ δάκρυά μου.

31
—Οταν στερέφουνε κα' ἐκεῖνα,
τότε θὰ ταύρουν μαρμαμένα.
Τότε τὰ ρόδα καὶ τὰ κρίνα
θὰ νὰ τὰ θάφουνε μ' ἐμένα.

ΔΙΕΣ ΤΑ ΦΥΛΛΑ...

Διὲς τὰ φύλλα στὸ κλαδί
πῶς ἐγγίζουσι τὸνα τὰλλα
καὶ φιλιῶνται, ἂν δὲν σφάλῃ
Διὲς στὴ μαλακῇ φύλλῃ,
στὰ κλαδιά τὰ πυκνωμένα,
πῶς φιλιῶνται δυὸ πουλιὰ
καὶ λαλοῦν ζευγαρωμένα.
Διὲς τα, ἀγάπη μου χρυσῇ,
τὴ λαχτάρα μου λυτήσου,
κάμε σὺν κα' αὐτὰ κα' ἐσὺ —
—'Ελα! — Δὲς μ' ἑνα φίλ σου!

Γ. Βιζυηνός

—'Απ' τὲς σαράντα κα' ὅτετρα Θεὸς τὸν παραγγέλλει:
—Γιὰ τοῦ λαοῦ τὰ κρίματα εἶναι γραφτὸ νὰ γίνη,
προσκίνα τὸν Σουλτάνο!—
Μ' αὐτὸς, τὸ χέρι στὸ σπαθί, πεισμώνεται, δὲν θέλει:
—Πρὶν 'μπρὸς σὲ Τούρκο τυράννο τὸ γόνατό μου κλίνη
'πὲς κάλλιο ν' ἀποθάνω!

"Ἐξω ἀπ' τὸ κάστρο χύνεται μὲ σπάθα γυμνωμένη,
καὶ σφάζει Τούρκων 'καποστὲς κα' Ἀγαρηνῶν χιτῶνες
ἐκεῖνος κα' ὁ στρατὸς του.
Μὰ ἦτ' ὀλίγος ὁ στρατὸς, κα' οἱ πρῶτοι λαθαρμένοι.
'Ἐπσαν τ' ἀρχοντοπούλα· ἔφηναν οἱ Ῥηγάδες,
κα' ἀπέμεινε αὐτὸς του.

"Ὅσο τὸν ζώνουν τὰ σκελλιά, τόσο χτυπᾷ καὶ σφάζει.
σὺν πληγωμένους λέοντας, σὺν τίγρεις τῆς ἐρήμου,
ποὺ τὰ παιδιά της σκόσσουσι.
Μὰ 'κεῖ τοῦ πέφτει τ' ἄλογο! Καὶ πέφτει αὐτὸς καὶ κράζει:
—Δὲν δρίσκειτ' ἕνας Χριστιανὸς νὰ πάρ' τὴν κεφαλὴ μου,
πρὶν πᾶν καὶ μὲ σπλαγνώσῃ;

Μιά τρίχα, καὶ τὸν 'σκότωνεν Ἀράβικη λεπίδα!
Μὰ δὲν τὸ ἤθελ' ὁ Θεός. Δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ
τῶν Χριστιανῶν τὸ Γένος
αἰῶνα δίχως βασιλῆα κα' ἐλευθερίας ἐλπίδα.
Γι' αὐτὸ προστάξ' ἐν' ἄγγελῳ νὰ πᾶ νὰ τὸν βοηθήσῃ,
σὺν ἦταν κυκλωμένος.

Κι' αὐτὸς τὸν Μαῦρο λακπατᾷ, τὸν Βασιλὲ γλυτώνει·
τὸ κορτερό του τὸ σπαθὶ τοῦ παίρν' ἀπὸ τὸ χέρι,
τοὺς Τούρκους διασκορπίζει.
Πᾶ στὰ λευκὰ του τὰ φτερά τὸν Βασιλέα σκάνει,
μέσ' στὸ σπᾶν τὸ σπύλαο, ποὺ σ' εἶπα, τότε φέρει
τὸν ἑαυτὸν κομιῇ.

—Καὶ ποῦ καὶ δὲν 'μπορεῖ, γιὰγιά, νὰ 'ξυπνήσῃ;
—Τὸ κεφάλι 'καποστὲς καρούς, σκάνει τὸ κεφάλι,
τὸν τὸν τὸν δαυτὸν του,
καὶ σπᾶν τὸ σπᾶν τὸ σπᾶν, πῶς ὁ Θεὸς ὀφείλει
καὶ καὶ τὸν ἄγγελος ἄγγελλος γιὰ νὰ τοῦ φέρῃ
τὸν καὶ τὸν σπαθὶ του.

—Καὶ ἄλλος καὶ ἄλλος μου;—Θάρρη παιδί μου,
θάρρη.

Καὶ οὐαὶ τὸν χυρὰ στὴ γῇ, στὴν οἰκουμένη,
σὺν αἰῶνι, θὰ ζοῦνε τότε!

Διπλό, τριπλό θὰ παρουνε αὐτὸ ποὺ μᾶς ἐπάρθη,
κα' ἡ Πόλι κα' ἡ Ἀγία Σοφία δικὴ μᾶς θένα γέννη.
—Πότε, γιὰγιά μου; Πότε;

—"Οταν τρανέψης, γυνόκα μου, κα' ἀρματωθῇς καὶ
κάμης

τὸν ὄρκο στὴν Ἐλευθερία, σὺν κα' ὄλ' ἡ νεολαία,
νὰ σώσετ' τὴ χώρα.—

Τότε θενύρθῃ ὁ ἄγγελος κα' ἀγγελικαὶ δυνάμεις,
νὰ 'μφοῦνε, νὰ 'ξυπνήσουνε, νὰ 'ποῦν τὸν Βασιλέα
πῶς ἦλθε περὶ ἡ ὥρα!

Κι' ὁ Βασιλεὺς θὰ σηκωθῇ, τὴν σπάθα του θὰ δράξῃ,
καὶ στρατηγὸς σας θενὰ 'μὴν στὸ πρῶτό του βασίλειο
τὸν Τούρκο νὰ χτυπήσῃ.
Καὶ χτύπα, χτύπα θὰ τὸν πᾶ μακριὰ νὰ τὸν πετάξῃ,
πῶς στὴν Κόκκινη Μηλιά, καὶ πῶς ἀπὸ τὸν ἦλιο,
ποὺ περὶ νὰ μὴ γυρίσῃ!

Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

1923

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Γ. Βιζυνοῦ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Συν. 1926

(ΚΑΙ ΤΟΤ ΧΡΟΝΟΤ)

«Εκεῖ ποῦ ἡ Μοῦσα στὸν Ἅγιο Βασίλειον,
ζηλοῦσα δὲν ἤθελεν ἔμμεν νὰ πῇ
κ' ἐγὼ στὴν ἵεροσλή
Βασιλοῦσα κανοῦμι,

Τοιγύθε μὲν ὁκόσμιος κάποιος ἀντάρα,
στὲς πλάτες μου ἔκολλησεν ἕνας ὄτερον
στὰ στῆθεα χαρά,
στὰ χεῖρα λαχτάρα.

Μ' ἐκοῦνυδε ὅτ' ἕνα λεπτὸν ὄρεσμά του,
κ' ἐφύτρωσα πᾶνω, ὅαν νύμωρον ἄδρας,
κ' ἰδὼν ὅτ' ἐλαθὼς,
στὰ νέφιν διμά του.

— Τί θέλεις;— Τὸ ἔτος νὰ ἰδῶ καὶ νὰ ἔλθω
πῶς ὑβαίνει μὲ γέλιο, πῶς φεύγει πικρό,
ἔλκετάκι μικρό,
τραγοῦσι μεγάλο.

Στὰ βλέφαρά μου, δύο δάκρυα βάλλω
καὶ βάλω! Κινῆται νὰ διώξ' ἀπ' τὴ γῆ,
μεγάλῃ αἰγῇ,
μὴ δῶθι μεγάλην.

Προχώρ' ἡ αἰγούλα κ' ἐκλεισθὲν ἡ δὲ
ἀφίοντα, πῶς ὀλνυμένη παύει,
ὅτ' ἔσται ὁρμή,
πῶς ἔσται νὰ στήνῃ.

Καὶ εἶδα στὸν ἔγγραφο τῆς πρώτης τοῦ χρόνου
στὸ κείμενον τοῦτο τοῦ γέρο-τροχοῦ,
ἐλπιδας ὁπλοῦ
κ' ὄνειρατα θρόνον.

Καὶ εἶδα, καὶ εἶδα... Παρέκει ποῦ κλαίγει
τὸ κῆμα, ὅαν λῆρα νεκροῦ πομπῆς
μὲ βλέμμα ἀστοῦ,
θεωροῦσι στῆγν.

Ποῖος ξέρει νὰ ὅτ' εἶπα τί πᾶνω θὰ νοιώθῃ
παῖδι τοῦ πελάγον, θὰ ἰδῇ τὸ δικαίον,
ποῦ ὁ ὅρα δεινὸν
τὸ εἶχε γλυτώσῃ;

Καὶ εἶδα ποῦ ὁκόσμιος πολυτίμητα δῶρα,
τραβῶντας ἀπὸ ἕνα μεγάλο θακκί
ἀκίνητ' ἐκεῖ
καινούργια Πανδώρα.

Μὲ τῶνα τῆς χεῖρ εὐγὰλ' ἐφύτρωσεν,
ὀμιγμένη τὴν χεῖρ ὅτ' ἀμάρταν γαῖα,
πῶς ἔλκετο ὀλνυμένη
καὶ ἔλκετο χεῖρ.

Καὶ χεῖρας, χεῖρας, πῶς τὸν πᾶσι,
τῆς ἐμμεν ἕνα γαῖα ἡ πᾶσι
καὶ ἔλκετο χεῖρ.

ΚΕΘΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΣΜΑ

Τ' ἀνθή ποῦ μ' ἔχεις χαριεμένα
Δὲν ἐμαρδύθησαν ἀπόμνη,
Ἦσαν πιστότερες ἀπὸ σένα
Κ' ἀπὸ τῶν ἀστατήσων γνώμην.

Τάχα τηρήσει στὴ θωρίδ' τους
Μὲ τὰ γλυκὰ φιλήματά μου.
Τώρα μὲ πίνουν γιὰ θροσὶά τους
Ἄχ, τ' ἀφθονα τὰ δάκρυά μου.

Ὅταν στεγνύουνε ἡ ἐκείνα,
Τότε θὰ ταῦ, οὐν μαρμαμένα
Τότε τὰ ῥόδα καὶ τὰ μέλα
Θανά τὰ θάψουνε μ' ἐμένα!
Γ. Βιζυνοῦ

γιὰ τ' ἄλλα παιδιὰ
ποῦ κλαῖν' ἐδὼ κάτω.

Καὶ εἶδα ὅτ' ἀνοίγουν χερσὶ τὰ οὐράνια
κ' ἐπὶ τὰ δῶρα μὴ χεῖρα κενὴ,
γιὰ νύχνη τροφὴν
κ' ἡ δόξα ἡ ἀφάνεια.

Καὶ πρὶν ἢ ὀφθαλμοῖν, θεόσταλτος ὄθανε
ὁ θεῖος τραγοῦσι τὸν πόδα κροτῶν
χαρὸς ἀρετῶν
στὸν οἶκτο στεφάνι.

Κατόπιν μὴς εἴποις εὐτυχίας ἀφθόνου
ποτὶν ἄλλαν νὰ στείλῃ καινούργιαν εὐχὴν
εὐχόμενος εὐχὴν
παρὰ «Καὶ τοῦ Χρόνου»
1876. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΥΖΥΝΟΣ

Γ. Βιζυηνός

Εν 9ῃ εφημερίδι δευτεραρίου «Ταχυδρόμου» 18 Αυγίου 1927

αναγνωστικῶν

«Μαθητικῶν ἐκείνῳ τοῦ Παιδαγωγικοῦ Σχολείου»

Τὸ ποίημα τοῦ Γ. Βιζυηνοῦ ὁ
«Σοφιστὴς» ἀπαγγέλλεν ἀπὸ τῆς
Δοξ. Ζ. Πακὰ ἐπικειμένης θερμο-
τάτου χειροκροτήματος.

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

Μιά μάννα εἶχε τέσσερα,
παιδάκια κατωμένα
τέσσερα παιδιά.
Τ' ἀνάγνωσε, τ' ἀνάγνωσε,
τὰ προκασ' ἓνα ἓνα,
μ' εὐθυμὴ καρδιά.

Κ' εὐθὺς καὶ τὰ πάντοτε
ἀνθρώποις μετ' ἐλπίδι
μὲν γυμνασία,
Κ' ἐκεῖνα διαποθήκανε
κ' ἐγίνανε μεγάλοι
μέσα στὸ χωριό.

Μὰ τῆς γοργᾶς τῆς μάννας τὸν
τῆς ἔδωκεν ἡ Μοῖρα
ἀσχημὴν εὐχή.
Κ' ἐπέθανεν ὁ γέρος τῆς!

Κι' ἀπόμειν' αὐτὴ χήρα,
χήρα καὶ φτωχή!

Κι' αὐτὸ σὰν νὰ μὴν ξφθανεν,
ἀφρόσθησε μιὰ μέρα,
μιὰ κακὴ βραδυά!
Φωνάζει ξένον ἄνθρωπο,
μηνᾶ μ' αὐτόνε πέρα
νάθουν τὰ παιδιά.

— Πᾶνε καὶ πὲς τοῦ γιόκα μου
νάθῃ νὰ μὲ καττάξῃ,
καὶ δὲν εἴμπορῶ!—
Πῆγε καὶ ἦλθε καὶ λαλεῖ:
Τ' ἀμπέλι του θὰ φοράξῃ!
δὲν ἔχει καιρό!

— Οἱ βάτοι νὰ φυτρώσουν
στὸ σῶμά τ', εἰπ' ἐκεῖνη,
γὰ παντοτεινά!—
Καὶ ἀπὸ τότε ὁ κακογινὸς
σχαντοχώρος ἐγίνη
φρούγει στὰ βουνά!

— Πᾶνε νὰ πῆς τῆς κόρης μου
νάθῃ νὰ μὲ καττάξῃ,
καὶ δὲν εἴμπορῶ!—
Πῆγε καὶ ἦλθε καὶ λαλεῖ:
— Φαίνει λεπτὸ μετὰξι!
δὲν ἔχει καιρό!

— Νὰ φαίνῃ καὶ νὰ διάζεται,
καὶ νᾶνε, εἰπ' ἐκεῖνη,
μὲ χωρὶς πανί!
Καὶ ἀπὸ τότε ἡ ἀπονη,
ἀράχνη εἶχε γίνει,
ματαιοποιεῖ!

— Πᾶνε στὴν ἄλλη κόρη μου
νάθῃ νὰ μὲ καττάξῃ,
καὶ δὲν εἴμπορῶ!—

Πῆγε καὶ ἦλθε καὶ λαλεῖ:
— Θὰ πλύνῃ καὶ ἡ μάκαρ
δὲν ἔχει καιρό!

— Ἡ σκάφη σου στὴν ἀρχὴ τῆς
νὰ γόρῃ εἰπ' ἐκεῖνη,
ἀπὸ τὸν ἄλσιν
Καὶ ἀπὸ τότε ἡ ἀπονη
χερσὶν ἔχει γίνῃ
σέρονται στὴν αἰ-

— Πᾶνε στὴν ἄλλη κόρη μου
νάθῃ νὰ μὲ καττάξῃ,
καὶ δὲν εἴμπορῶ!—
Ποῖν ἐπιστρέψῃ καὶ τῆς πῇ,
ἡ κόρ' εἶχε προφθάσῃ
εἶχε αὐτὴ καιρό!

— Γιατί στὰ χεῖρα, κόρη μου,
στὰ δάχτυλα θυμάρι
κα' ἄλευρα ἔδω;
— Ἐξέμωνα, μαννούλα μου,
μὰ εἶδησι ἔχω πάροι
κα' ἦρθε νὰ σὲ ἰδῶ.

Ἀνθόσκονη τ' ἀλεῦρά σου,
κα' ἡ σκάφη σου κατῆλθῃ!
Ἡθρες τὸν καιρό!
Στὸν δίο σου νὰ γίνεαι
ὅ,τι κα' ἂν πάνης μέλι,
μέλι γλυκερό!

Λαλεῖ καὶ μὲ χαμόγελο
ἀποκοιμέτ' ἐκεῖνη
γὰ παντοτεινά.
Καὶ ἀπὸ τότε μέλισσα
ἡ κόρη τῆς ἐγίνη
καὶ καλοπερνᾷ.

Γυροῦ σ' ὅλα τὰ λοῦλουδα,
εἰς ὅλα τ' ἄνθη ὕμναινε
μ' εὐθυμὴ ψυχῇ.
Κι' ἀπ' ὅλα νὰ καὶ τὰ πλάσματα
ἢ πεῖδ' εὐλογημένα,
διὰ τὴν εὐχή.

Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

«Τύπος»
N. Y.
Μαγιά 27
1927